~~ІДЕАЛЬНЕ~~ РОЗЛУЧЕННЯ

ДЖЕНЕВА РОУЗ

ДЖЕНЕВА РОУЗ

Ідеальне розлучення

The Perfect Divorce

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: The Perfect Divorce, Jeneva Rose.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1

Сара Морґан

Ще коли виходила за Боба, я знала, що колись із ним розлучуся, бо чоловіки схожі на адвокатів. Їм не можна вірити. І я знаю, що кажу, бо сама адвокатка... як і він. Мій чоловік сидить навпроти мене за конференц-столом, розрахованим на двадцятьох, але нас у цій кімнаті сьогодні лише четверо: я, Боб і наші адвокати. Я намагаюся не дивитися на чоловіка, з яким прожила останні дванадцять років. Проте відчуваю на собі його темні очі, тож ловлю його погляд, лише щоб він відвернувся. Два верхні ґудзики на його накрохмаленій білій сорочці розстебнуті, краватка вільно звисає з шиї. Попри прохолоду в кімнаті, на лінії волосся в нього виступають краплі поту.

— Мій клієнт зацікавлений у примиренні. — Бред підсмикує рукав піджака, демонструючи масивний золотий «Ролекс Дей-Дейт». Наче хоче сказати: *Подивіться, який я класний адвокат*. У нього зализане біляве волосся й гладенько поголене обличчя, повна протилежність темній шевелюрі й щетині мого чоловіка. Бред адвокат Боба, давній друг і повноцінний слизький тип. Він славиться тим, що йде на обхідні шляхи заради потрібного результату, і це нормально, бо я теж.

— Про це не може бути й мови, — твердо каже Джесс. Вона схиляє голову набік і випростовується в кріслі. Джесс моя адвокатка, і вона все робить за правилами. Інь до мого ян.

— Саро, це було один раз. — Боб стискає щелепу й грубо потирає чоло, наче намагається прокинутися від поганого сну. Але це наше життя тепер, наша реальність, і саме він нас сюди привів. — Присягаюся, — додає він. — Це було лише раз.

Хіба не це кажуть усі? Це було лише раз. Це була випадковість, помилка в судженні, щось геть не в його характері, щось, чого він більше ніколи не зробить. Це нічого не означало. *Вона* нічого не означала. Так, усі так кажуть, але лише коли їх спіймають. Їм не шкода за те, що вони зробили. Їм шкода, що ти про це знаєш. І Боб нічим не відрізняється. Він такий самий, як решта.

Бред кидає на нього красномовний погляд і ледь хитає головою, наказуючи замовкнути. Я бачу, як важко Бобові бути клієнтом, а не адвокатом, але він поступається: глибоко зітхає, відкидається на спинку крісла й складає руки на грудях.

— Хочу ще раз наголосити, що мій клієнт цілком визнає відповідальність за свою грубу помилку й погодився відвідати шість сеансів консультацій задля руху до примирення, — каже Бред, склавши руки дашком перед обличчям. Смужки сонячного світла пробиваються крізь напіввідчинені жалюзі й блищать на його «Ролексі», і щоразу, коли він повертає зап'ясток, по стіні танцює калейдоскоп сонячних зайчиків.

— Ваш клієнт мав відвідувати консультації до зради. — Джесс стискає губи й повільно просуває через стіл аркуш паперу. — Ось вимоги пані Морґан.

Боб розплітає руки й нахиляється вперед, перехоплюючи аркуш раніше за свого адвоката. Він звужує очі й морщить чоло, пробігаючи сторінку поглядом. Я бачу, що прочитане йому не до смаку, і саме в цьому суть.

— Нізащо, — пирхає Боб і шпурляє папір. Бред ловить його ще в повітрі й розгладжує аркуш на столі.

— Ми вважаємо, що це справедлива пропозиція, — каже Джесс.

Бред підводить голову й дивиться на неї.

— Мій клієнт не відмовиться від опіки над донькою. Він також не зречеться свого місця в раді Фонду Морґан і своєї частки в благодійній організації.

— Я не відмовляюся від нас... крапка, — благає Боб. Він простягає до мене руку, сподіваючись, що я піду назустріч, але я до неї не тягнуся. Натомість прибираю руки зі столу й складаю їх на колінах.

— Саро, будь ласка, — додає він.

Я прикушую язика, щоб не відповісти, бо знаю: мовчання б'є по ньому дужче за будь-яку шпильку, яку я могла б вигадати. А я хочу зробити йому так само боляче, як він зробив мені.

— Моя клієнтка не зацікавлена в збереженні шлюбу, — уточнює Джесс.

Бред нахиляється до Боба й говорить приглушеним шепотом. З кожним словом обличчя Боба дедалі більше спотворюється. Шкіра червоніє, а різка лінія щелепи проступає ще виразніше, поки він скрегоче зубами.

Коли вони закінчують свою маленьку розмову, Бред прочищає горло й випростовується в кріслі.

— Оскільки прогресу, схоже, немає, пропоную відкласти зустріч на пізніше.

— Ці зустрічі не покликані відновити шлюб, та й не відновлять, Бреде. Єдиний прогрес, якого нам слід досягти, це угода про поділ майна й опіку над Саммер. Нагадую, що пані Морґан просила про чисте, швидке й закрите розлучення. Ми не хочемо його затягувати чи вирішувати в суді, але, якщо доведеться, вирішимо, — каже Джесс, стискаючи рот у тверду лінію.

На цьому я підводжуся з крісла, розгладжую спідницю й застібаю жакет.

— Беру до відома, — каже Бред, пакуючи портфель, бундючну й крикливу помаранчеву річ від «Ермес». — Я накажу своєму помічникові зв'язатися з вами щодо нової зустрічі.

Боб підводиться й ловить мій погляд. Він на голову вищий за мене, широкоплечий, підтягнутий. Сіль із перцем у волоссі йому дуже пасує, так само як легкі зморшки стресу на чолі. Він виглядає мудрим і поважним, хоча поводиться зовсім не так.

— Я зателефоную тобі пізніше, Саро, — каже Джесс, коли я прямую до дверей.

Я зупиняюся й киваю їй, перш ніж вийти з кімнати.

— Саро, зачекай, — гукає Боб, ідучи слідом упритул.

Я продовжую йти, зовсім не звертаючи на нього уваги, але раптом на моєму плечі опиняється рука й зупиняє мене на місці. Серце гупає в ребра.

— Будь ласка, — додає він.

Я важко зітхаю й обертаюся до свого чоловіка. Я ледве його бачу, хоча він стоїть переді мною, бо він уже частина мого минулого. Він просто ще цього не усвідомлює, а я не знаю, як ще це пояснити.

— Що? — питаю я.

У моєму голосі жодних емоцій, бо все, що я відчувала до чоловіка, зникло в ту мить, коли я дізналася про його зраду.

— Не роби цього, будь ласка, — напруженим шепотом каже Боб.

Його очі гарячково шукають у моїх, наче намагаються повернути нас на місце. Але місця для нас у світі більше немає, бо я не можу бути заміжньою за людиною, якій не довіряю. Довіра, як на мене, схожа на скло. Розіб'єш раз, і вже не склеїш, а якщо спробуєш, то порізавшись. Тож краще просто викинути.

— Тобі пощастило, що найгірше, що я з тобою роблю, це розлучення. — Слова виходять тихими, майже заспокійливими.

— Це погроза? — питає він, і його обличчя стає недовірливим.

— Ти знаєш, я не погрожую, Бобе.

Він супить брови й починає випинати груди, кидаючи мені виклик, але з мене досить. Я хитаю головою, розвертаюся на підборах і йду до ліфта. Він ще кілька разів гукає моє ім'я, його голос стихає, чим більше відстані я ставлю між нами, або, може, просто втрачає переконливість. *Добре. Сподіваюся, що так.*

Боб по-справжньому випробовує моє терпіння. Усе, чого я хотіла, це швидке й тихе розлучення, як і його інтрижка, до речі. Але ні, він мусить боротися зі мною на кожному кроці, бо думає, що ми це подолаємо. Не подолаємо, і в глибині душі Боб теж це знає. Я намагалася зберігати цивілізованість, справді намагалася, заради нашої доньки, яка досі блаженно не підозрює про наше неминуче розлучення. Я відкладаю розмову з нею, бо хочу дочекатися, коли все буде вирішено й гострі емоції вляжуться, щоб увага була на ній і тільки на ній. Здається, я єдина, кого турбують почуття й добробут нашої дитини.

Біля ліфта я натискаю кнопку «вниз» і чекаю. Я досі відчуваю присутність Боба, але не озираюся. Я щиро хотіла б, щоб усе було інакше. Воно мало бути інакше. Батьківство має змушувати прагнути стати кращою людиною або принаймні змушувати *думати*, що ти кращий. Материнство змінило мене, як я й знала. Але, схоже, батьківство не змінило Боба зовсім. Він не просто зраджував мене. Він зрадив нашу родину. І вдавав того, ким не здатен бути: порядним.

Ліфт дзенькає й відчиняється. Я заходжу, тисну кнопку «Вестибюль» і підіймаю підборіддя, дивлячись на Боба. Він стоїть наприкінці коридору, вп'явшись очима в мої, наче ми посеред дуелі. Його обличчя суміш образи й смутку, але в ньому блимає ще щось, щось знайоме. Я просто не можу збагнути, що саме. Жоден із нас не відводить погляду, доки двері, що зачиняються, нас до цього не змушують.

Ліфт гуде, починаючи спуск, і відстань між нами зростає ще більше. Ми разом понад десять років, але у шлюбі трохи більше року. Бобові пощастило, що я вже не та жінка, якою була з Адамом, моїм першим чоловіком. Якби в нас з Адамом були діти, може, він був би досі поряд. Бо, як я вже казала, материнство змінило мене, і я знаю, що кажуть, ніби люди не міняються. Але міняються. В основі ми такі, які є, але це не значить, що якісь частини нас не можуть із часом м'якшати чи грубішати.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/the-perfect-divorce/